

Sygn. akt I C 78/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 24 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa B. (...)z siedzibą w G.

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza B. (...) z siedzibą w G. na rzecz M. K. (2) kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu;
3. nie obciąża powoda pozostałymi, nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 78/15

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2013r. powód B. (...) z siedzibą w G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, skierowany przeciwko M. K. (2), w którym wniósł o zasądzenie od pozwanej, nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, kwoty 11.622,76 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztami procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

/ k. 3 – wydruk pierwszej strony akt VI Nc-e 9990330/13 Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, k. 3-6 – wydruk pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym /.

W dniu 19 września 2013r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc-e9990330/13, w którym uwzględnił żądanie pozwu / nakaz zapłaty k. 5 /.

Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W sprzeciwie pozwana podniosła kwestionowała powództwo co do zasady / k. 6v - wydruk sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym /.

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2013r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Kutnie / k. 8 – wydruk postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie /.

Na skutek przekazania sprawy według właściwości powód uzupełnił braki formalne pozwu, złożył dowód udzielenia pełnomocnictwa, oraz wniósł o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych / pismo k. 13/.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2014 roku, Sąd Rejonowy w Kutnie, VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy ustanowił dla pozwanej pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego / postanowienie k.65/.

Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na fakt, że pozwana oświadczenie o zawarciu umowy kredytu gotówkowego złożyła w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli / pismo k. 73-77/.

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2014 roku, Sąd Rejonowy w Kutnie, VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości / postanowienie k.65/.

Strona pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda /protokół rozprawy k. 193/.

W dalszym toku postępowania pozwana poparła podniesione uprzednio zarzuty oraz dodatkowo podniosła zarzut przedawniania roszczenia / protokół rozprawy k. 271/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2007 roku, pozwana M. K. (2) zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank S.A. we W. umowę bankową kredytu gotówkowego nr. (...). Bank na wniosek pozwanej udzielił M. K. (2) kredytu gotówkowego w kwocie 6.057,61 złotych na warunkach określonych w umowie (umowa – oryginał k.7-9 akt I Co 891/09).

Pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania w terminie, wskutek czego, wierzyciel pierwotny pozwanej w dniu 25 kwietnia 2008 roku, wypowiedział zawartą umowę i wezwał pozwaną do spłaty zaległych należności (bezsporne).

W dniu 14 lipca 2009 roku (...) Bank S.A. we W. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr. (...) określając zadłużenie pozwanej na kwotę 6.521,51 złotych wynikającą z umowy z dnia 25 września 2007 roku nr. (...) ((...) oryginał k.4 akt I Co 891/09)

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2009 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy, w sprawie I Co 891/09 nadał Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu nr. (...) z dnia 14 lipca 2009 roku klauzulę wykonalności Przedmiotowe postanowienie uprawomocniło się w dniu 14 września 2009 roku. (postanowienie k.23 akt I Co 891/09).

Na podstawie opisanego powyżej tytułu wykonawczego, w dniu 27 listopada 2009 roku, (...) Bank S.A. we W. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęczycy wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużniczce M. K. (2) (wniosek k. 1-2 akt sprawy Km 1855/09 K.S. przy S.R. w Łęczycy).

Postanowieniem z dnia 6 marca 2012 roku, na podstawie art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łęczycy umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko M. K. (2) na z uwagi na bezskuteczność egzekucji oraz zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy (akta sprawy Km 1855/09 K.S. przy S.R. w Łęczycy).

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 roku, (...) Bank S.A. we W. zbył przysługującą mu wobec M. K. (2) wierzytelność na rzecz B. (...) z siedzibą w G., wynikającą z umowy z dnia 25 września 2007 roku nr. (...)(umowa przelewu wraz z załącznikiem k.25-29 i k.200).

Pozwana M. K. (2) od 1987 roku leczy się w PZP z powodu zaburzeń nerwicowych i depresyjnych. Z tego powodu, pozwana była wielokrotnie hospitalizowana psychiatrycznie. Dnia 31.08.2002 roku, wystąpił u pozwanej pierwszy udar niedokrwienny, a 04.05.2008 roku drugi udar niedokrwienny. Konsekwencją drugiego udaru u pozwanej był pogłębiony niedowład prawostronny, afazja / bezsporne/.

Z punktu widzenia psychologa w dniu zawierania umowy kredytowej tj. 25.09.2007 roku, brak przesłanek do twierdzenia, że pozwana była w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, bądź występował u niej brak rozeznania, niemożność rozumienia zachowań własnych i zachowań innych osób, czy też brak rozumienia znaczenia swojego działania i możliwości pokierowania własnym postępowaniem.

W ocenie psychologa M. K. (2) w dniu 25.09.2007r., była w stanie swobodnie powziąć decyzję i wyrazić swoją wolę, miała możliwość rozumienia zachowań własnych i innych osób oraz rozumiała znaczenie swojego postępowania i mogła nim pokierować. Aktualne funkcjonowanie badanej jest zaburzone w sferze fizycznej i poznawczej, jest na poziomie otępienia w stopniu umiarkowanym, dlatego pani M. K. (2) obecnie wymaga pomocy do prowadzenia swoich spraw / opinia biegłego psychologa k. 142-145 i k. 168-172/.

Z punktu widzenia neurologa, w dniu 25 września 2007 roku, M. K. (2) była świadoma powziąć decyzję i wyrazić swoją wolę w czasie zawierania umowy kredytu gotówkowego. Brak neurologicznych przyczyn, aby w dniu 25 września 2007r. pozwana nie była zdolna do powzięcia świadomej decyzji i wyrażenia swojej woli, ale ostateczna ocena należy do psychiatry. / opinia biegłego neurologa k. 242/.

Nie ma żadnych danych, które pozwoliłyby stwierdzić, że w czasie podpisywania przedmiotowej umowy w dniu 25.09.2007 M. K. (3) znajdowała się w stanie, który wyłączałby u niej zdolność do świadomego i swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli.

Nie ma żadnych danych, które by pozwalały przyjąć, że u pozwanej w dniu 25 września 2007r występował wówczas brak rozeznania, niemożność rozumienia zachowań własnych lub zachowań innych osób.

Pozwana w czasie podpisywania przedmiotowej umowy rozumiała znaczenie swojego działania i mogła pokierować swoim postępowaniem.

Niezależnie od tego na skutek późniejszych zdarzeń zdrowotnych (udar mózgowy z 2008) roku rozwinęły się u niej cechy otępienia, które sprawiają, że nie może ona uczestniczyć samodzielnie w prowadzonym postępowaniu i wymaga koniecznej pomocy pełnomocnika. / opinia biegłego psychiatry k.213-225/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony postępowania, opinii biegłych sądowych z zakresu psychologii, neurologii oraz psychiatrii.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń w sprawie, w ocenie Sądu, powództwo jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej tj. zarzutu nieważności czynności prawnej z dnia 25.09.2007 roku. Strona pozwana w toku postępowania podniosła, że pozwana oświadczenie o zawarciu umowy kredytu gotówkowego złożyła w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Zarzut ten okazał się bezzasadny. Z punktu widzenia psychologa w dniu zawierania umowy kredytowej tj. 25.09.2007 roku, brak przesłanek do twierdzenia, że pozwana była w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, bądź występował u niej brak rozeznania, niemożność rozumienia zachowań własnych i zachowań innych osób, czy też brak rozumienia znaczenia swojego działania i możliwości pokierowania własnym postępowaniem. W ocenie psychologa M. K. (2) w dniu 25.09.2007r., była w stanie swobodnie powziąć decyzję i wyrazić swoją wolę, miała możliwość rozumienia zachowań własnych i innych osób oraz rozumiała znaczenie swojego postępowania i mogła nim pokierować.

Również z punktu widzenia neurologa, w dniu 25 września 2007 roku, M. K. (2) była świadoma powziąć decyzję i wyrazić swoją wolę w czasie zawierania umowy kredytu gotówkowego. Brak neurologicznych przyczyn, aby w dniu 25 września 2007r. pozwana nie była zdolna do powzięcia świadomej decyzji i wyrażenia swojej woli.

Również biegły psychiatra podniósł, że nie ma żadnych danych, które pozwoliłyby stwierdzić, że w czasie podpisywania przedmiotowej umowy w dniu 25.09.2007 M. K. (3) znajdowała się w stanie, który wyłączałby u niej zdolność do świadomego i swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli. Nie ma żadnych danych, które by pozwalały przyjąć, że u pozwanej w dniu 25 września 2007 roku występował wówczas brak rozeznania, niemożność rozumienia zachowań własnych lub zachowań innych osób. Pozwana w czasie podpisywania przedmiotowej umowy rozumiała znaczenie swojego działania i mogła pokierować swoim postępowaniem.

Z uwagi na powyższe należy uznać, że umowa z dnia 25 września 2007 roku, zawarta pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda jest ważna.

W dalszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda.

Zarzut ten jest niezasadny. Pełnomocnik powoda w toku postępowania wniósł o załączenie do akt sprawy niniejszej, akt sprawy I Co 891/09 Sądu Rejonowego w Łęczycy, gdzie znajduje się oryginał umowy z dnia 25 września 2007 roku nr. (...), zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. oraz pozwaną. Nadto strona powodowa dołączyła kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 roku, w której to umowie bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zbył na rzecz powoda B. (...) z siedzibą w G. przysługującą mu wobec M. K. (2) wierzytelność w łącznej wysokości 6.057,61 zł, wynikającą z umowy bankowej z dnia 25 września 2007 roku nr. (...). Załączona do pozwu kserokopia wyżej opisanej umowy została potwierdzona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Zgodnie z treścią art. 129 § 2 i 3 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, zaś zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. Wraz z umową z dnia 30 listopada 2012 roku, strona powodowa przedłożyła wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 roku. Z przedmiotowego załącznika wynika jednoznacznie, iż przedmiotem cesji na rzecz powoda była między innymi wierzytelność wynikająca z umowy bankowej z dnia 25 września 2007 roku nr.(...), zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. oraz pozwaną M. K. (2). Nadto w toku postępowania strona powodowa złożyła oryginał załącznika do umowy cesji wierzytelności (k. 200).

Z uwagi na treść art. 156 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. z 2005 roku, nr. 183 poz. 1538) nie jest celowe, ani niezbędne załączanie do akt sprawy o oryginał umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 roku, albowiem w swej treści zawiera ona informacje poufne, które to nie mogą być wykorzystywane ani ujawniane.

Powyższe okoliczności niewątpliwie pozwalają na przyjęcie, iż powód wykazał za pomocą stosownych dokumentów przejście uprawnień z pierwotnego wierzyciela na swoją rzecz. Uwzględniając powyższe, zgodnie z treścią art. 509 k.c. na powoda jako nabywcę wierzytelności przeszły zarówno sama wierzytelność jak również wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W dalszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Zarzut ten okazał się zasadny.

W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Jak stanowi przepis art. 117 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie). Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 zd. 1 k.c.).

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, (publ. OSP 2004/11/141, Pr.Spólek 2004/6/59), termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą z tytułu umowy kredytu wynosi trzy lata (por. też wyrok w sprawie z dnia 2 października 2008 roku, w sprawie II CSK 212/2008).

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.), czyli dnia, w którym wierzyciel wymaga spełnienia zobowiązania.

W przedmiotowej sprawie roszczenie wierzyciela pierwotnego względem pozwanej stało się wymagalne z dniem 25 kwietnia 2008 roku, kiedy to wierzyciel pierwotny wypowiedział pozwaną umowę bankową.

W sprawie doszło jednak do przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Czynnością powodującą przerwanie biegu terminu przedawnienia było złożenie przez wierzyciela pierwotnego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr. (...) z dnia 14 lipca 2009 roku.

Utrwalone już stanowisko orzecznictwa przyjmuje, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia jest wystąpienie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku III CZP 101/03, wyrok z dnia 12 stycznia 2012 roku sygn.akt II CSK 203/11).

Dopiero po zakończeniu postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo.

W przedmiotowej sprawie postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2009 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy, w sprawie I Co 891/09 nadał Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu nr. nr. (...) z dnia 14.07.2009 roku klauzulę wykonalności. Zatem postępowanie wywołane przedmiotowym wnioskiem zakończyło się z datą uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego w Łęczycy tj. w dniu 14 września 2009 roku i od tego czasu bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo – zgodnie z treścią art. 124 k.c.

W przedmiotowej pierwszej czynnością przerywającą bieg terminu przedawnienia było wystąpienie przez powoda z powództwem do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie co miało miejsce w dniu 8 maja 2013 roku. Jednakże czynności tej powód dokonał po upływie trzyletniego okresu przedawnienia dla tego typu roszczeń. Roszczenia powoda dochodzone pozwem zarówno z tytułu należności głównej jak również z tytułu odsetek jako świadczenia okresowego przedawniły się z upływem trzyletniego okresu tj. począwszy od dnia 8 maja 2010 roku. Skoro powód wystąpił z powództwem w dniu 8 maja 2013 roku to uczynił to po upływie terminu przedawnienia.

Wbrew stanowisku strony powodowej za czynności przerywającą bieg terminu przedawnienia nie można uznać złożenia przez wierzyciela pierwotnego wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanej w dniu 27 listopada 2009 roku.

Sąd w tym składzie w pełni podziela zapatrywania prawne przedstawione w uzasadnieniu Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16. W przedmiotowym judykcie SN podkreślił, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną

wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). (SIP LEX nr 2067028, www.sn.pl, Biul.SN 2016/6/10, KSAG 2016/3/112).

W uchwale SN podkreślił, że w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do

wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem / por. uzasadnianie Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16/.

Reasumując rację ma powód iż w sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, jednakże termin przedawnienia począwszy od 12 sierpnia 2009 roku biegł na nowo. Powód złożył pozew w dniu 8 maja 2013 roku, a więc po upływie trzech lat od powyżej wskazanej daty. Przedmiotowe ustalenia skutkować musiały oddaleniem powództwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 513 § 1 k.c. oraz art. 117 k.c. powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 102 k.p.c. Sąd obciążył powoda jako stronę przegrywającą jedynie częścią nieuiszczonych kosztów sądowych tj. zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu. W pozostałym zakresie nieuiszczone koszty sądowe przejęto na rachunek Skarbu

Państwa z uwagi na fakt, że powstały one jedynie na skutek podniesionego przez pozwaną bezzasadnego zarzutu nieważności czynności prawnej z dnia 25.09.2007 roku. Z uwagi na powyższe obciążenie powoda powstałymi z tego tytułu kosztami stoi w sprzeczności z treścią art. 102 k.p.c.